

İnsan

— nevzat-taski · 05 Ocak 2013

Yaradıldım kendimden hiç haberim olmadan
Hamurken ne güzelmiş mayama nefis dolmadan.

Sahilsiz ebedi bir zaman da yanmak için
Allah'ı zikreden ruh, ne bir periyim ne cin.

Namıma insan derler; hırsıyla kuşatılmış
Dünya şeytanın sonsuz zehriyle ıslatılmış.

İradem suretimin dışında ki aynası
Hiç biter mi ruhumun zaman ile kavgası.

İşte zaman işte ben, ben misafir o sonsuz
Ar duygusu düşerken hep o muymuş namussuz.

Ötelerden bir haber ölümü unutan biz
Kim gider dünyadan kim, öyle derin ve sessiz.

Toprak, hava, su, güneş her çilenin mevsimi
Nasıl çekiyor nasıl zamanla nefesimi.

Sihirli bir el gibi değiştirir yazımı
Ne zaman güç isterim hep kesiyor hızımı.

Mülk kavgası sarınca herşey değişir birden
İnsanı bu düşünce sarsıyor hep derinden.

Şu cihanı elinde tutabilmek hayali
Ölünce anlaşılır haram yükün vebali.

Gözlerimi süsleyen kudretli güç sahibi
Dünyada olup biten her oyunun galibi.

Yüreğime sunulmuş en hakiki aydınlık
Seninle çözülüyor beynimde ki karanlık.

Gözüm, kulağım, dilim madde, ruh, maneviyat
Hep bunların üstünde yürüyor bütün hayat.

Bu oyun sahnesinde varılan esas nokta
Seveni olmayan yalnız kalır sokakta.

Namus şeref ve onur insanlıkta marifet
Her duanın sonunda Tanrım bizleri affet.

Manayı beynimiz de sıcak tutan düşünce
Kötü yanı pişmanlık Azrail yetişince.

Çocuklar ve gelecek aklımızın andığı
Her insanın cihanda doğarken inandığı.

Şefkatle merhametin nedenine eş kaynak
Kim dolaşmak istemez evladiyla alını ak.

Ölüm mahşere kapı insana huzur verir
Yalancı taht kavgası onunla bir devrilir.

Kullanılmış zamanın aslı düşer ne varsa
Ne mutlu Allah bizi cennetine alırsa.